

Arrest

nr. 203 744 van 9 mei 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 20 september 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 augustus 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 februari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat K. VERSTREPEN en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 31 oktober 1998.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 18 oktober 2015 en dient op 19 oktober 2015 een aanvraag tot internationale bescherming in.

Op 4 april 2017 wordt de verzoekende partij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehoord.

Op 16 augustus 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u, O(...) M(...), een soennitische Tadzjiek die de Afghaanse nationaliteit heeft en afkomstig is uit het dorp Baba Khoshkar, district Mir Bachakot, provincie Kabul. U bent ongehuwd en verklaart uw hele leven bij uw ouders in Baba Khoshkar te hebben gewoond samen met uw vier broers en vier zussen. Uw oom Z(...) M(...) (OV (...); CGVS (...)), de broer van uw vader, reisde met u mee naar België en diende op 19 oktober 2015 een asielaanvraag in.

U verklaart dat uw vader handelde in matrassen en huishoudelijk textiel. Hij zou deze koopwaar hebben geïmporteerd uit het buitenland, waarvoor hij ongeveer maandelijks buiten Afghanistan zou hebben verbleven. Ook zou uw vader een winkel hebben uitgebaat in Khairabad, gelegen in het district Char Asiab, provincie Kabul. Onder zijn klanten zouden zich onder meer buitenlandse ambassades, internationale bedrijven of organisaties en Afghaanse overheidsinstellingen bevinden.

Uw vader zou twee tot drie keer een telefoontje hebben ontvangen van de taliban. De taliban zouden uw vader hebben gevraagd met hen samen te werken door explosieven binnen te smokkelen bij leveringen aan zijn cliënteel. Uw vader zou niet zijn ingegaan op hun verzoek. Ongeveer twee tot drie maanden voor uw vertrek zouden uw vader en uw broer S(...) zijn verdwenen. Zij zouden in de ochtend zijn vertrokken en niet meer zijn teruggekeerd. Een van uw maternale ooms zou samen met uw oom Z(...) de verdwijning hebben aangegeven bij de autoriteiten. U zou kort na de ontvoering zijn verhuisd naar uw vaders maternale oom S(...), waar u tot uw vertrek zou hebben verbleven. U zou circa twee tot drie maanden bij oom S(...) zijn gebleven. Op 9 mizan 1394 (Gregoriaanse kalender (GK) 1 oktober 2015) zou u samen met uw oom S(...) hebben afgesproken met uw oom Z(...) te Qalai Mir. Van daaruit zou u met uw oom Z(...) zijn vertrokken uit Afghanistan, waar u via de luchthaven van Kabul diezelfde dag aankwam op de luchthaven van Istanbul, Turkije. In tweeëneenhalve week reisde u vervolgens via Griekenland en Macedonië naar Europa en België. U kwam op 18 oktober 2015 aan in België en diende op 19 oktober 2015 een asielaanvraag in.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te zullen worden door de taliban.

Ter ondersteuning van uw identiteit en asielaanvraag legt u de volgende documenten neer: uw originele taskara, uitgegeven op 10 saur 1392 (GK 30 april 2013) door het districtshuis; dertien originele verkoopbonnen van [...], gedateerd tussen 6 december 2008 en 15 juli 2015; drie originele materiaalbestelformulieren van Contrack, gedateerd tussen 2 september 2011 en 8 januari 2012; zes originele verkoopdocumenten van [...], gedateerd tussen 7 december 2008 en 30 maart 2015; kopieën van twee verkoopdocumenten van I.[...] en S. T.[...] I.[...] A.S., gedateerd op resp. 14 april 2012 en 3 januari en 13 maart 2014; een originele bevestiging van de bankrekening bij New Kabul Bank, gedateerd op 23 december 2014; kopieën van bankafschriften van New Kabul Bank, rekeningnummers [...] en [...], beiden op naam van [...]; kopieën van twee verkooptoelatingen door de gemeente Kabul, gedateerd op resp. 8 jaddi 1389 (GK 29 december 2010) en 28 saratan 1393 (GK 19 juli 2014); een ongedateerde originele foto van uzelf; een originele ongedateerde foto van uzelf en uw broer; een originele envelop, afgestempeld op 14 november 2015 te Kabul.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om

zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet. Er kan immers weinig geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen met betrekking tot uw problemen met de taliban.

Vooreerst wil het CGVS op zich niet wil betwisten dat uw vader Z(...) M(...) een winkel uitba(a)t(te) in de wijk Shahr-e Now te Kabul. Er dient echter te worden opgemerkt dat u, wanneer u wordt gevraagd naar het werk van uw vader, over de hele lijn zeer algemeen en oppervlakkig blijkt. Zo weet u weliswaar te vertellen dat uw vader een fysieke winkel uitbaatte, dikwijls in het buitenland was en huishoudelijke stoffen en matrassen verkocht (Gehoorverslag (GV) CGVS, 4/4/2017, p. 11), maar kan u niet aangeven of er soortgelijke winkels in de wijk Shahr-e Now aanwezig waren (GV CGVS, 4/4/2017, p. 11), noch hoe lang uw vader zijn zaak al uitbaatte (GV CGVS, 4/4/2017, p. 12). Bovendien geeft u aan dat uw vader medewerkers had, maar wanneer u wordt uitgenodigd om meer te vertellen over deze werknemers, verklaart u enkel hun namen te kennen (GV CGVS, 4/4/2017, p. 12). Verder verklaart u dat uw broer S(...) ook voor uw vader werkte, maar u kan desgevraagd niet aangeven hoe lang S(...) al bij uw vader in dienst was (GV CGVS, 4/4/2017, p. 12). Wanneer u vervolgens wordt uitgenodigd te vertellen over uw vaders cliënteel, kan u enkel aangeven dat het diverse ambassades en Afghaans overheidspersoneel betrof (GV CGVS, 4/4/2017, p. 13). Wanneer u wordt uitgenodigd te vertellen over verhalen of anekdotes van uw vader over zijn klanten, moet u het antwoord opnieuw schuldig blijven (GV CGVS, 4/4/2017, p. 13). Het gebrek aan kennis over het werk van uw vader doet ernstige afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid, te meer daar u zijn werkzaamheden op directe wijze verbindt met uw risico op vervolging en vrees voor ernstige schade. Er kan immers van een Afghaanse jongeman van uw leeftijd toch redelijkerwijs verwacht worden dat hij beter op de hoogte zou zijn geweest van het arbeidsverleden van zijn vader, te meer u op het CGVS aangeeft frequent in contact te staan met uw moeder (GV CGVS, 4/4/2017, p. 8) en bovendien de broer van uw vader, oom Z(...) M(...), eveneens in België is. U zou zich dus ook achteraf hebben kunnen inlichten over het werkverleden van uw vader, hetgeen u echter heeft nagelaten.

Daarbij is ook uw kennis over de door u voorgelegde documenten met betrekking tot de werkzaamheden van uw vader erg gebrekkig. Wanneer u wordt gevraagd te vertellen over de dertien verkoopbonnen van '[...]', geeft u aan niet te weten wat ze zijn noch waar zij voor dienen (GV CGVS, 4/4/2017, p. 9). Ook van de materiaalbestelformulieren van C.[...] geeft u aan niets af te weten (GV CGVS, 4/4/2017, p. 9). Wanneer u vervolgens wordt gevraagd naar de inhoud van de brief van de Kabul Bank, geeft u opnieuw aan niet te zijn betrokken bij de winkel van uw vader en bijgevolg niet op de hoogte bent van de door u voorgelegde brief (GV CGVS, 4/4/2017, p. 9). U vervolgens gevraagd over welke door u neergelegde documenten u wel iets kan vertellen, geeft u aan dat het documenten betreffen over uw vaders werk en dat u er zelf geen informatie over heeft (GV CGVS, 4/4/2017, pp. 9-10). Sterker nog, u verklaart dat u helemaal niet weet waar de documenten over gaan (GV CGVS, 4/4/2017, p. 10). Wanneer u daarop wordt gewezen op het feit dat u de betreffende documenten reeds op 3 juni 2016 heeft voorgelegd, verklaart u dat u er niet naar heeft gekeken, daar u analfabeet bent (GV CGVS, 4/4/2017, p. 10). Dit is echter geen verklaring voor de schijnbaar flagrante desinteresse van uwentwege voor de documenten met betrekking tot de activiteiten van uw vader. Sterker nog, dit gebrek aan kennis alsmede de ogenschijnlijke achteloosheid inzake de door u voorgelegde documenten doen ernstige afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid, te meer u uw vaders werkverleden aanhaalt als reden voor de bedreiging uwer persoon. Bovendien kan er van een Afghaanse jongeman van uw leeftijd toch redelijkerwijs verwacht worden dat hij zich beter zou hebben geïnformeerd over de getoonde documenten, te meer u deze al tien maanden voor het gehoor heeft voorgelegd en bovendien de broer van uw vader, oom Z(...) M(...), eveneens in België is. U zou zich dus ook via hem eenvoudigweg hebben kunnen inlichten over de neergelegde documenten inzake het werkverleden van uw vader, hetgeen u eveneens heeft nagelaten.

Dat u heeft nagelaten zich in te lichten over de werkzaamheden van uw vader, en over de documenten die deze werkzaamheden betreffen, doet in grote mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van de problemen die u aan deze werkzaamheden koppelt.

Wanneer u vervolgens wordt uitgenodigd om zo chronologisch en compleet mogelijk te vertellen waarom u uw land verlaten heeft, legt u deze slechts zeer summier in een zestal zinnen uit (GV CGVS,

4/4/2017, pp. 13-14). Wanneer u een tweede keer wordt aangespoord om na lang wachten uw hele verhaal zo uitgebreid en gedetailleerd mogelijk te vertellen, verklaart u kortweg 'Dat incident gebeurde, mijn vader en broer zijn vermist, mijn moeder zei dan dat ik moest vertrekken, want ik vreesde voor mijn leven. Daarom ben ik vertrokken' (GV CGVS, 4/4/2017, p. 14). Ook de vraag wat u allemaal weet te vertellen over de problemen van uw vader kan u nauwelijks beantwoorden. U verklaart enkel dat u weet wat uw moeder u vertelde: de taliban zouden uw vader twee tot drie keer hebben gebeld en hem zaken hebben gevraagd die uw vader zou hebben geweigerd. Vervolgens zou uw vader vermist zijn geraakt (GV CGVS, 4/4/2017, p. 14). Dat u uiteindelijk in uw vrije relaas nauwelijks iets weet te vertellen over de problemen die ertoe hebben geleid dat u genoodzaakt was uw land te verlaten is aldus niet aannemelijk, zeker gezien er van een jongeman van uw leeftijd redelijkerwijs mag worden aangenomen dat hij zich beter zou hebben geïnformeerd over de problemen van zijn vader, te meer u zijn problemen direct verbindt aan uw eigen vrees voor vervolging.

Bovendien kan u, wanneer u wordt gevraagd naar de ontvoering van uw broer S(...) en uw vader, enkel aangeven dat zij op een ochtend zijn vertrokken en niet meer zijn teruggekeerd (GV CGVS, 4/4/2017, p. 15). Wanneer u wordt uitgenodigd verder te vertellen over hun vermissing, geeft u aan dat u hier niet meer over kan vertellen (GV CGVS, 4/4/2017, p. 15). Ook kan u desgevraagd niet aangeven hoe u weet dat de taliban achter de ontvoering van uw broer en vader zitten (GV CGVS, 4/4/2017, p. 16), noch waar deze talibangroep precies actief was of hoe de kopstukken heetten (GV CGVS, 4/4/2017, p. 16). Bovendien geeft u aan dat uw paternale en maternale ooms de vermissing van uw vader en broer hebben gemeld bij de autoriteiten, maar kan u hierover geen enkel document voorleggen dat wijst op dergelijke melding. U weet aldus op geen enkel moment tijdens het gehoor het Commissariaat-generaal ervan te overtuigen dat uw vader en broer daadwerkelijk zouden zijn ontvoerd. Gezien de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen over de ontvoering, kan hieruit ook geen vrees voor vervolging of risico op ernstige schade in uwen hoofde worden afgeleid.

De aannemelijkheid van een vrees voor vervolging of risico op ernstige schade in uwen hoofde wordt nog verminderd doordat u enerzijds tijdens het gehoor aangeeft dat u de angst heeft om net als uw vader en broer te worden ontvoerd (GV CGVS, 4/4/2017, p. 14), maar tegelijkertijd geeft u enkele momenten later aan dat u niet betrokken was bij de werkzaamheden van uw vader, waardoor u bijgevolg ook geen angst hoefde te hebben geconfronteerd te worden met de problemen die uw vader zou hebben gehad (GV CGVS, 4/4/2017, p. 14).

Omwille van al deze redenen moet worden geconcludeerd dat u de vervolgingsfeiten die u inroep niet aannemelijk heeft gemaakt. Ze vormen bijgevolg geen basis voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van internationale bescherming, met name de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. De door u voorgelegde taskara en foto's leveren hoogstens een bewijs op van uw identiteit, nationaliteit en herkomst. Deze elementen staan hier niet ter discussie. De door u voorgelegde envelop toont enkel aan dat u post uit Kabul heeft ontvangen. Uw connectie met Kabul staat daarenboven evenmin ter discussie. De door u voorgelegde documenten inzake de werkzaamheden van uw vader werden reeds hierboven besproken en zijn bovendien evenmin van dien aard dat ze bovenstaande appreciatie kunnen wijzigen. Daarenboven hebben documenten in het kader van een asielverzoek enkel het vermogen om geloofwaardige verklaringen kracht bij te zetten. Bovendien blijkt uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie dat dergelijke documenten in Afghanistan vaak vals zijn en gemakkelijk tegen betaling verkregen kunnen worden. Er is immers een bloeiende handel in dergelijke stukken, die opgesteld worden met het oog op een asielaanvraag in Europa. Volledigheidshalve moet worden opgemerkt dat de verwijzing naar de werkzaamheden van uw vader niet volstaat om in uwen hoofde een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken. Immers, uit de ongeloofwaardigheid van uw problemen volgt dat u al jarenlang tot aan uw vertrek uit Afghanistan probleemloos in uw geboortedorp heeft gewoond (GV CGVS, 4/4/2017, pp. 14; 17). Er is bijgevolg geen enkele aanwijzing dat u, omwille van het werk van uw vader, een vrees voor vervolging zou moeten koesteren of een risico op ernstige schade zou lopen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Kabul province van 25 april 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan. Uit de bijgevoegde informatie blijkt voorts dat het conflictgerelateerd geweld dat er plaatsvindt zich voornamelijk concentreert in het district Surobi en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van

gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen, en dit voornamelijk in de Uzbini vallei. Daarnaast vinden er in de provincie, net zoals de hoofdstad Kabul, aanslagen plaats tegen "high profile" doelwitten waarbij de voornamelijk de aanwezige veiligheidsdiensten en overheidsfunctionarissen gevisieerd worden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In wat een enig middel blijkt te zijn beroept de verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 48/4, 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van *"de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel"* en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

2.1.1. De verzoekende partij licht haar middel als volgt toe:

"De bestreden beslissing schendt de artikelen 48/4 en 48/5 en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ("Vreemdelingenwet") en de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

1. Gegronde vrees voor vervolging omwille van de lotgevallen van verzoekers vader en broer
Verwerende partij oordeelt dat er op basis van de feiten die verzoeker aanbracht in verband met de werksituatie en verdwijning van zijn vader en zijn oudste broer geen internationaal beschermingsstatuut kan worden toegekend, dit omwille van de ongeloofwaardigheid.

Verwerende partij stelt dat verzoeker over de hele lijn algemeen en oppervlakkig blijkt. Voorts wordt gesteld dat hij zeer summier is in zijn antwoorden.

Verwerende partij gaat er echter volledig aan voorbij dat verzoeker ten tijde van zijn vlucht uit Afghanistan minderjarig was en slechts in België de meerderjarige leeftijd bereikte.

Verwerende partij stelt niet te willen betwisten dat uw vader A. M. (...) en winkel uitba(a)t(te) in de wijk Shahr-e Now te Kabul. Er dient echter te worden opgemerkt dat u, wanneer u wordt gevraagd naar het werk van uw vader, over de hele lijn zeer algemeen en oppervlakkig blijkt. "

Hierbij dient in eerste instantie dan ook opgemerkt te worden dat de asielzoeker wordt geacht een geloofwaardig verhaal te hebben verteld wanneer zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn en niet in strijd met algemene en specifieke informatie die gekend is voor zijn aanvraag.

Het voordeel van de twijfel zal pas worden toegekend wanneer de asielzoeker coherente en plausibele verklaringen aflegt. De consistentie en accuraatheid van de asielverklaringen zijn aldus een centraal element bij de beoordeling van de vluchtelingenstatus, meer nog, het wordt gehanteerd als critérium om de geloofwaardigheid van de asielzoeker te beoordelen. In casu is verzoeker zeer rechtlijnig en aannemelijk daar waar hij meent te moeten stellen niet op de hoogte te zijn van alle werkzaamheden van zijn vader. Het is immers niet ondenkbaar dat een vader zijn minderjarige zoon

niet alles verteld betreffende zijn tewerkstelling. Dit blijkt tevens duidelijk uit de verklaringen van verzoeker, daar hij stelt "mijn leeftijd stond het niet toe dit soort dingen te weten van mijn vader. "

(CGVS, p11) Het tevens niet ondenkbaar dat de moeder van verzoeker haar zoon wenst te beschermen met onwetendheid over de gehele situatie, waardoor verzoeker niet precies kan uitleggen aan uw diensten waaruit de problematiek van zijn vader precies bestond.

Dat verwerende partij voorts rekening dient te houden met alle elementen eigen aan de persoon, dit niet enkel op het ogenblik van het interview, doch ook op het ogenblik van de feiten. Verzoeker had op het ogenblik van het interview nog maar even de meerderjarige leeftijd bereikt. Dit houdt vervolgens eveneens in dat verzoeker op het ogenblik van de feiten slechts 16 jaar was. Het blijkt duidelijk uit het interview dat verwerende partij dit niet in rekening brengt. Zij stelt immers in de bestreden beslissing dat "er (...) immers van een Afghaanse jongeman van uw leeftijd toch . redelijkerwijze [kan] verwacht worden dat hij beter op de hoogte zou zijn geweest van het arbeidsverleden van zijn vader. "

Verwerende partij dient zich afzijdig te houden van een subjectieve beoordeling en kan enkel rekening houden met de objectieve elementen dewelke redelijkerwijze geloofd kunnen worden:

(...)

De geloofwaardigheid en beoordeling van het relaas van verzoeker hangt samen met de beoordeling van alle elementen eigen aan de persoon, waaronder de jeugdige leeftijd van verzoeker en het gegeven Dat verwerende partij vervolgens openlijk twijfelt over de waarachtigheid van de ontvoering van de vader en broer van verzoeker, omdat hij hier niet meer over kan vertellen dan dat zij een ochtend vertrokken en 's avonds niet meer terugkeerden. Uit het interview blijkt duidelijk dat verzoeker trachtte te informeren naar wat er gebeurd was en waarom dit gebeurde, doch dat zijn moeder hier zeer summier op antwoordde, mogelijks om de trauma's van verzoeker te beperken. "Wat mijn moeder vertelde, dat weet ik. Zij zei dat mijn vader 2-3 keer is gebeld en dat de Taliban dingen vroeg. Mijn vader ging niet in op hun vraag en toen is mijn vader vermist geworden. " (CGVS, p. 14)

Dit is een zeer gangbare wijze van verdwijningen binnen Afghanistan, hetgeen verwerende partij tevens kan zien in de veelvuldige rapporteringen over incidenten betreffende de Taliban. Het is immers aan de verwerende partij om bij het nemen van zijn beslissing alle relevante landeninformatie te betrekken.

Zoals er in het Beyond Proof rapport van UNHCR wordt samengevat:

(...)

dat hij op geen enkel ogenblik in zijn leven heeft school gelopen. Dit laatste maakt bijvoorbeeld ook dat hij geen goede opvolger was voor de zaak van de vader, daar waar zijn broer, S. (...) dit wel was. Het informeren naar de gang van zaken in de onderneming van zijn vader behoorde dan ook niet tot de prioriteiten van verzoeker.

(...)

Ook uit voorliggende beslissing kan duidelijk opgemaakt worden dat verwerende partij de volgende elementen geheel buiten beschouwing heeft gelaten: de leeftijd van verzoeker ten tijde van de problematiek in Afghanistan en ten tijde van de vlucht, het gegeven dat verzoeker geen opleiding kon genieten, ... Verwerende partij gaf echter op geen enkel ogenblik aan geen geloof te hechten aan het verhaal van verzoeker, noch verzocht zij enige bijkomende verduidelijking naar de achterliggende redenen van het gebrek aan details in het relaas van verzoeker.

(...)

Verwerende partij heeft op o.a. grond van artikel 10 van de herschikte Procedurerichtlijn de plicht er voor te zorgen dat er nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld uit verschillende bronnen, zoals het EASO en de UNHCR, en relevante internationale mensenrechtenorganisaties, over de algemene situatie in de landen van oorsprong van verzoekers en dat het personeel dat de verzoeken behandelt en daarover beslist, over deze informatie kan beschikken.

Artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU (Kwalificatierichtlijn) stelt:

(...)

Artikel 48/6 stelt:

(...)

Het Hof van Justitie heeft in de zaak van 22 november 2012, M. M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland en Attorney General, C-277/11, de samenwerkingsplicht vervat in artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn als volgt verduidelijkt:

(...)

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens optekenen in het arrest J.K. and Others v. Swedem

(...)

Verwerende partij heeft op grond van artikel 10 van de *herschikte Procedurerichtlijn* de plicht er voor te zorgen dat er nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld uit verschillende bronnen, zoals het EASO en de UNHCR, en relevante internationale mensenrechtenorganisaties, over de algemene situatie in de landen van oorsprong van verzoekers en dat het personeel dat de verzoeken behandelt en daarover beslist, over deze informatie kan beschikken.

Artikel 10.3 en 10.4 van de *herschikte Procedurerichtlijn* stellen:

(...)

2. Subsidiaire bescherming: Kabul

Naast het vluchtelingenstatuut, weigert verwerende partij ook de status van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 Vreemdelingenwet toe te kennen.

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet stelt:

(...)

Er zou volgens deze bepaling dus sprake moeten zijn van een ernstige bedreiging van het leven, of de persoon van een burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Dit wilt zeggen dat er een bedreiging dient te zijn die ernstig is van het leven van de burger. Maar ook zijn persoon kan bedreigd worden, wat plaatst laat voor schade van psychologische aard. En de bedreiging dient voort te vloeien uit willekeurig geweld.

(...)

Uit het arrest van 30 januari 2014, zaak C-285/12, Aboubacar Diakité tegen Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, oordeelde het Hof van Justitie:

(...)

Het Hof van Justitie heeft tot op heden niet vastgelegd welke factoren in rekening moeten gebracht worden om te oordelen of het 'nodige' niveau van geweld bereikt is om recht op subsidiaire beschermingsstatus te doen ontstaan. Nationale hoven en rechtbanken worden daar vrij in gelaten. Het is echter nodig dat er een transparant oordeel geveld wordt door de asielinstanties, waaruit duidelijk blijkt dat de persoonlijke en algemene situatie mee in rekening wordt gebracht, dat er rekening wordt gehouden met de materiële en immateriële impact van het geweld, dat er rekening wordt gehouden met het aantal burgerslachtoffers, de sociaal-economische impact, et cetera.

Momenteel gebeurt dit niet.

De nieuwe cijfers wijzen qua burgerslachtoffers op een enorme onveiligheid in Kaboel. Gelet op verzoekende partij haar kwetsbaarheid zou haar op zijn minst de subsidiaire beschermingsstatus moeten worden toegekend.

Er dient ook gewezen te worden op de algemeen verslechterde situatie in Kaboel provincie, en Kaboel hoofdstad. In het laatste UNAMA rapport blijkt dat Kaboel het hoogst aantal burgerdoden kent:

(...)

De situatie dreigt nog minder leefbaar te worden door de plannen van de EU om Afghanen in grote getale terug te sturen en die van Pakistan om de Afghaanse vluchtelingenpopulatie te deporteren:

(...)

We kunnen het volgende concluderen. Op basis van de in de bestreden beslissing geformuleerde bedenkingen kan men niet besluiten dat verzoeker zijn gegronde vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt. Rekening houdend met de concrete invulling van de bewijslast in asielzaken en onder de in casu vervulde voorwaarde van mogelijke, coherente verklaringen die niet tegenstrijdig zijn met algemeen gekende feiten, had tegenpartij verzoeker het voordeel van de twijfel kunnen én moeten toekennen. Door dit alles niet te doen, schendt tegenpartij dan ook het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker heeft in het kader van de zijn asielprocedure zijn volledige medewerking verleend aan de asielinstanties door alle feiten waarover hij kennis heeft te vermelden. Verzoekers' verklaringen zijn coherent, geloofwaardig en in overeenstemming met algemeen gekende gegevens. Door hem het statuut van vluchteling of minstens het subsidiaire beschermingsstatuut niet toe te kennen, schendt verwerende partij bijgevolg artikel 1 van de Vluchtelingenconventie en artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de Wet van 15 december 1980.

Verder blijkt uit het voorgaande ook dat tegenpartij een schending beging van de algemene motiveringsplicht, als beginsel van behoorlijk bestuur, en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991

betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, doordat tegenpartij niet over afdoende elementen beschikte om haar negatieve beslissing in deze asielzaak te schragen.”

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (zie hiervoor het wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt de asielaanvraag van de verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan waarom de verzoekende partij al dan niet beantwoordt aan de criteria van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.2.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU). Bijgevolg dienen de artikelen 48/6 en 48/7 in het licht van deze Unierechtelijke bepaling gelezen te worden.

Uit een samenlezing van de voormelde bepalingen volgt dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te gaan tot een onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

De bevoegde overheid, in dit geval de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, heeft tot taak de relevante elementen van de asielaanvraag te onderzoeken en te beoordelen in samenwerking met de verzoeker om internationale bescherming. Deze beoordeling verloopt in twee onderscheiden fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De tweede fase betreft daarentegen de beoordeling in rechte van deze gegevens, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis. Hierbij moet overeenkomstig artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van wettelijke en bestuursrechtelijke

bepalingen van het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Voorts dient er ook rekening te worden gehouden met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, waartoe factoren behoren zoals achtergrond, geslacht en leeftijd, teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van betrokkene, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade, overeenkomen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. X). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer de verzoeker om internationale bescherming een aantal van zijn verklaringen niet staft met stukken of bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet, dat hij als geloofwaardig wordt geacht en hem het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“§ 4. Wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten geen bevestiging indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan :

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3. Onderzoek van de aanvraag tot internationale bescherming

2.3.1. Aangaande de vluchtelingenstatus

De verzoekende partij verklaart haar land van herkomst te hebben verlaten uit vrees om te worden gedood door de taliban. Zij verklaart dat haar vader in de wijk Shahr-e Naw in Kaboel een handel in matrassen en huishoudelijk textiel uitbaatte en dat zich onder zijn klanten onder meer buitenlandse ambassades, internationale bedrijven en Afghaanse overheidsinstellingen bevonden. De verzoekende partij beweert dat haar vader twee of drie keer een telefoontje zou hebben gekregen van de taliban die hem vroegen explosieven binnen te smokkelen bij bepaalde van zijn klanten. Haar vader zou op dit verzoek niet zijn ingegaan en ongeveer twee tot drie maanden voor verzoekers vertrek samen met verzoekers broer S. zijn verdwenen. Na de verdwijning van haar vader en broer zou de verzoekende partij naar haar oom langs moederskant S. zijn gegaan en daar twee tot drie maanden hebben verbleven alvorens samen met haar oom Z. Afghanistan te verlaten.

Waar kan worden aangenomen dat haar vader daadwerkelijk een winkel uitbaatte in Shahr-e Naw, hecht de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen geloof aan de door de verzoekende partij aangevoerde problemen met de taliban.

Wat betreft de feiten die de verzoekende partij ertoe zouden hebben aangezet haar land van herkomst te verlaten, dient te worden vastgesteld dat zij geen enkel document neerlegt ter staving van haar verklaringen hierover. Bij ontstentenis van bewijskrachtige stukken dienen de verklaringen van de verzoeker om internationale bescherming te worden geanalyseerd teneinde de waarachtigheid ervan te beoordelen. Aan verzoekers verklaringen over de feiten die ten grondslag zouden liggen aan zijn

beweerde vrees voor vervolging kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen echter geen geloof hechten. In de bestreden beslissing wordt dienaangaand terecht het volgende gesteld:

“Wanneer u vervolgens wordt uitgenodigd om zo chronologisch en compleet mogelijk te vertellen waarom u uw land verlaten heeft, legt u deze slechts zeer summier in een zestal zinnen uit (GV CGVS, 4/4/2017, pp. 13-14). Wanneer u een tweede keer wordt aangespoord om na lang wachten uw hele verhaal zo uitgebreid en gedetailleerd mogelijk te vertellen, verklaart u kortweg ‘Dat incident gebeurde, mijn vader en broer zijn vermist, mijn moeder zei dan dat ik moest vertrekken, want ik vreesde voor mijn leven. Daarom ben ik vertrokken’ (GV CGVS, 4/4/2017, p. 14). Ook de vraag wat u allemaal weet te vertellen over de problemen van uw vader kan u nauwelijks beantwoorden. U verklaart enkel dat u weet wat uw moeder u vertelde: de taliban zouden uw vader twee tot drie keer hebben gebeld en hem zaken hebben gevraagd die uw vader zou hebben geweigerd. Vervolgens zou uw vader vermist zijn geraakt (GV CGVS, 4/4/2017, p. 14). Dat u uiteindelijk in uw vrije relaas nauwelijks iets weet te vertellen over de problemen die ertoe hebben geleid dat u genoodzaakt was uw land te verlaten is aldus niet aannemelijk, zeker gezien er van een jongeman van uw leeftijd redelijkerwijs mag worden aangenomen dat hij zich beter zou hebben geïnformeerd over de problemen van zijn vader, te meer u zijn problemen direct verbindt aan uw eigen vrees voor vervolging.

Bovendien kan u, wanneer u wordt gevraagd naar de ontvoering van uw broer S(...) en uw vader, enkel aangeven dat zij op een ochtend zijn vertrokken en niet meer zijn teruggekeerd (GV CGVS, 4/4/2017, p. 15). Wanneer u wordt uitgenodigd verder te vertellen over hun vermissing, geeft u aan dat u hier niet meer over kan vertellen (GV CGVS, 4/4/2017, p. 15). Ook kan u desgevraagd niet aangeven hoe u weet dat de taliban achter de ontvoering van uw broer en vader zitten (GV CGVS, 4/4/2017, p. 16), noch waar deze talibangroep precies actief was of hoe de kopstukken heetten (GV CGVS, 4/4/2017, p. 16). Bovendien geeft u aan dat uw paternale en maternale ooms de vermissing van uw vader en broer hebben gemeld bij de autoriteiten, maar kan u hierover geen enkel document voorleggen dat wijst op dergelijke melding. U weet aldus op geen enkel moment tijdens het gehoor het Commissariaat-generaal ervan te overtuigen dat uw vader en broer daadwerkelijk zouden zijn ontvoerd. Gezien de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen over de ontvoering, kan hieruit ook geen vrees voor vervolging of risico op ernstige schade in uwen hoofde worden afgeleid.”

Dat verzoekers moeder slechts zeer summier zou hebben geantwoord op verzoekers vragen over de gebeurtenissen met zijn vader en broer om eventuele trauma's te beperken, kan gelet op het belang van deze informatie voor verzoekers verzoek om internationale bescherming niet overtuigen. De verzoekende partij verschoont noch verklaart haar onwetendheid aangaande de verdwijning van haar vader en broer waar zij aanvoert dat dergelijke verdwijningen zeer gangbaar zijn in Afghanistan en verwijst naar vermeende rapporteringen hierover, die door haar overigens niet worden gevoegd. Informatie waaruit zou blijken dat ontvoeringen van het type waarvan verzoekers vader en broer het slachtoffer zouden zijn geweest voorkomen in Afghanistan kan niet volstaan om aan te tonen dat de verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en de verzoekende partij blijft hierover in gebreke.

De argumentatie dat de verzoekende partij minderjarig was op het ogenblik van de feiten en nooit in haar leven school heeft gelopen kan haar vage en algemene vermeldingen met betrekking tot een kernelement van haar verzoek om internationale bescherming niet verklaren of verschonen. De verzoekende partij blijkt op het ogenblik van haar gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 4 april 2017 reeds meerderjarig te zijn geweest. Er kan van een asielzoeker van verzoekers leeftijd redelijkerwijze worden verwacht dat hij de nodige initiatieven neemt om zich zo goed als mogelijk te informeren over de feiten en elementen die hij in het kader van zijn asielprocedure aanvoert. De verzoekende partij verklaarde vanuit België contact te hebben met haar moeder en oom langs moederszijde in Afghanistan en is samen met de broer van haar vader, Z., naar België gekomen. De hypothese dat de moeder van de verzoekende partij haar zoon wenst te beschermen met onwetendheid over de gehele situatie houdt geen steek gelet op het belang van eventuele informatie waarover zij beschikt voor het welslagen van haar zoons verzoek om bescherming. De verzoekende partij toont verder niet aan dat een gebrek aan scholing de verstandelijke vermogens

aantast en zij zich hierdoor niet bewust kon zijn van het belang van informatie over de problemen van haar vader voor haar verzoek om internationale bescherming.

Gelet op het voorgaande, moet worden besloten dat *in casu* niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet en dat de verzoekende partij derhalve niet het voordeel van de twijfel kan worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet vastgesteld worden.

2.3.2. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat de verzoekende partij op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

In zoverre de verzoekende partij zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande waarbij geconcludeerd wordt dat de verzoekende partij haar voorgehouden vervolgingsfeiten niet heeft aangetoond.

Voorts dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. De verzoekende partij maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

Met betrekking tot het eventuele risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing terecht als volgt gemotiveerd:

“Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld,

waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Kabul province van 25 april 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan. Uit de bijgevoegde informatie blijkt voorts dat het conflictgerelateerd geweld dat er plaatsvindt zich voornamelijk concentreert in het district Surobi en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen, en dit voornamelijk in de Uzbini vallei. Daarnaast vinden er in de provincie, net zoals de hoofdstad Kabul, aanslagen plaats tegen "high profile" doelwitten waarbij de voornamelijk de aanwezige veiligheidsdiensten en overheidsfunctionarissen geviséerd worden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.”.

Uit de meer recente landeninformatie die door de verwerende partij werd bijgebracht middels de aanvullende nota die door haar werd neergelegd op 13 maart 2018 (EASO Country of Origin Information Report “Afghanistan. Security situation” van december 2017) kan niet blijken dat de veiligheidssituatie in de provincie Kaboel inmiddels in die zin is gewijzigd dat het niet langer opgaat te stellen dat er actueel voor burgers in deze provincie geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat.

De Raad stelt vast dat de relevante passages in het verzoekschrift en de informatie waarnaar de verzoekende partij verwijst slechts betrekking hebben op de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kaboel, daar waar de verzoekende partij afkomstig blijkt uit het dorp Baba Khoshkar gelegen in het district Mir Bachakot, dat deel uitmaakt van de provincie Kaboel. Middels een aanvullende nota die de verzoekende partij op de terechtzitting van 21 maart 2018 neerlegt brengt zij een rapport van Amnesty International van 2017 bij waarin besloten wordt dat geen enkel deel van Afghanistan als veilig kan worden beschouwd en de hoofdstad Kaboel momenteel het gevaarlijkste deel van het land is voor burgers. Vooreerst wijst de Raad erop dat voormeld rapport van Amnesty International van 2017 eveneens werd gebruikt bij het opstellen van het EASO Country of Origin Information Report “Afghanistan. Security Situation” van december 2017. Voorts wijst de Raad erop dat deze informatie niet aantoont dat er niet langer sprake zou zijn van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan en doet evenmin afbreuk aan de hoger weergegeven analyse van de veiligheidssituatie in de provincie Kaboel.

De verzoekende partij meent dat zij gelet op haar kwetsbaarheid in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus, maar licht niet toe waarin deze kwetsbaarheid precies gelegen is. De verzoekende partij toont niet aan dat zij omwille van persoonlijke omstandigheden een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van het veralgemeend geweld in haar regio van herkomst.

De verzoekende partij toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.4. *In casu* maakt de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

2.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg zij de mogelijkheid haar asielmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst/verblijf van de verzoekende partij en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig te werk is gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.6. Uit wat voorafgaat is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen mei tweeduizend achttien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS